

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้สื่อสารได้เป็นสิ่งสำคัญ เพราะถือว่าภาษาเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม และเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการและความคิดของคนในสังคมนั้นๆ จุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศจึงมุ่งที่ความสามารถที่จะเข้าใจผู้อื่น และให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ตนพูดในบริบทและสถานการณ์ต่างๆกัน (Brendan J. Carroll 1980: 1) และอาจกล่าวได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการส่งและรับสารได้ และถ้าจะให้จุดมุ่งหมายในการสื่อสารประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญอันดับแรกคือ การสอนฟังภาษาพูดให้เข้าใจ (Wilga M. Rivers 1968: 135-136)

การฝึกทักษะการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจนั้น เป็นพื้นฐานที่จะพัฒนาความสามารถในทักษะอื่นคือ การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการฟังจึงเป็นทักษะแรกๆที่ควรให้ความสนใจมากที่สุด เพราะยังมีความสามารถในการฟังสูงเพียงใด ความสามารถในทักษะอื่นจะสูงตามไปด้วย นอกจากนี้ ทักษะการฟังยังเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารทางการพูดและรับความคิดความรู้สึกที่อีกฝ่ายต้องการสื่อสาร (จรัสพัทธ์ บุญโยคม 2520: 2)

ความหมายของการฟัง

การฟังและการได้ยินมีความแตกต่างกัน การได้ยินหมายถึงความสามารถที่ผู้ฟังรับรู้และจำส่วนประกอบของเสียงและระบบโครงสร้างภาษา สามารถเห็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านั้นในวลีหรือประโยค และเข้าใจความหมายของประโยคที่ได้ยิน ส่วนการฟังเป็นความสามารถที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่พูดว่ามีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร (H.G. Widdowson 1976: 60)

แมรี เอส เท็มเพอร์ลี และ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Mary S. Temperley and Wilga M. Rivers 1978: 63) กล่าวถึงการฟังว่า การฟังเป็นขบวนการร่วมกันระหว่างการรับรู้ (Perception) และความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) นอกจากนี้ยังมีผู้ที่บอกความหมายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟังไว้หลายคน ดังนี้

จอห์น ดี แสทมเมอร์ (John D. Stammer 1977: 661) ได้กล่าวถึงการฟังว่า มีส่วนประกอบอยู่ 3 ประการคือ

1. การได้ยินเสียง (Hearing) เป็นการกระทำที่ไม่ตั้งใจ บางครั้งก็ไม่มี ความหมาย เช่น เสียงรถยนต์ เสียงตุย ฯลฯ
2. การฟัง (Listening) เป็นการกระทำอย่างตั้งใจ สามารถที่จะจับความหมายของสิ่งที่ได้ฟังนั้นได้
3. การตีความ (Auding) เป็นการฟังเพื่อเข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาช่วยค้ำจึงจะเข้าใจความหมาย

แฮร์รี เอ กรีน และ วอลเตอร์ ที เพ็ทตี (Harry A. Greene and Walter T. Petty 1971: 163) กล่าวถึงการฟังว่า การฟังนั้นมีความหมายมากกว่าการได้ยิน การฟังนั้นต้องการความตั้งใจในการฟังเพื่อให้ได้ความหมาย และมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่ฟังด้วย กระบวนการของการฟังมี 4 ขั้นตอน คือ

1. การได้ยิน (Hearing)
2. ความเข้าใจ (Understanding)
3. การประเมิน (Evaluating)
4. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบ (Responding)

เมื่อได้ยินคำหรือประโยค ผู้ฟังจะพยายามเข้าใจความหมายของข้อความนั้น ประเมินสิ่งที่ฟัง และมีปฏิกิริยาโต้ตอบสิ่งที่ฟังด้วยการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง หรือคำพูด

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980: 16) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นทักษะที่สร้าง ความหมาย (Creative Skill) กล่าวคือเมื่อได้ยินเสียง ผู้ฟังจะอาศัยคำ การเรียงลำดับคำและน้ำเสียงที่ได้ยินมาสร้าง ความหมาย การสร้าง ความหมายนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ทิวทัศน์ทางภาษาศาสตร์ หมายถึงสิ่งที่ผู้ฟังได้ฟังผ่านหู ทั้งสำเนียง คำ และ การจึกเรียงออกมาเป็นคำพูด ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถ สร้างข้อความที่ตามมาได้หมดจากคำพูดในตอนต้น
2. สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง คือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ ผู้ฟังได้ยิน สิ่งที่ได้ถูกนำมาพูด และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป
3. ความเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด ทักษะคติ และ จุดมุ่งหมายของการพูด ผู้ฟังอาจยึดทิวทัศน์แนวเสียง (Sound Signal) ของผู้พูดนำมาตีความหมาย ซึ่งจะทำให้ความหมายของสิ่งที่ได้ยินแตกต่างกันไปตามสถานการณ์

อาจสรุปได้ว่า การฟังมีความหมายมากกว่าการได้ยิน โดยที่ผู้ฟังจะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน และสามารถตีความได้ตรงกับที่ผู้พูดหรือผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมาย ซึ่ง ต้องอาศัยสิ่งต่างๆ เช่น กริยาท่าทาง ทักษะคติ ประสบการณ์ต่างๆ ฯลฯ เป็นส่วนประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่สื่อสารได้ตรงกัน

ระดับของการฟัง

ในการสอนทักษะการฟังนั้น ความรู้เกี่ยวกับระดับของการฟังเป็นเรื่องสำคัญที่ครูผู้สอน จะต้องคำนึงถึง เพราะในการสอนแต่ละครั้ง ผู้สอนควรจะต้องทั้งจุดมุ่งหมายของการสอนไว้ว่า ต้องการให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังระดับใด เพื่อจะได้บรรลุจุดมุ่งหมายในการสอน (Daniel J. Tutolo 1977: 262) ได้มีผู้แบ่งพฤติกรรมของการฟังไว้เป็นระดับแตกต่างกันไปดังนี้

วิลเลียม เอฟ แมคคี (William F. Mackey 1965: 261-263) แบ่งระดับของการฟังเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงที่เกี่ยวข้องกับการเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถรับรู้สิ่งที่สื่อความหมายของภาษานั้นได้ทันที สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ยิน

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968: 140) ได้แบ่งระดับของการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับการจำ (Recognition) ประกอบด้วยการบ่งชี้คำหรือวลีที่แสดงถึงความเกี่ยวพันกันของโครงร่าง ลำดับเหตุการณ์ ถ้อยคำที่เป็นเหตุเป็นผล และกลุ่มคำที่ซ้ำซ้อนกัน (Redundant) สำหรับนักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกับการฟังภาษาต่างประเทศ จะสามารถฟังเข้าใจได้ก็เมื่อสามารถจำความหมายของคำต่างๆที่เรียนมาโดยอัตโนมัติ แล้วจึงจะสามารถคาดการณ์สิ่งที่จะได้ยินเป็นลำดับต่อไป

2. ระดับการเลือก (Selection) ในการศึกษาค้นคว้า ผู้ฟังจะเลือกส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของผู้พูด หรือส่วนที่ตรงหรือสอดคล้องกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง โดยคนแรกอาจจะฟังจากข้อความสั้นๆ การที่จะหาข้อความได้ตรงตามที่ต้องการและตรงกับความเป็นจริง ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถที่จะจดจำข้อความได้ทันที เพื่อที่จะนำไปเชื่อมโยงกับข้อความอื่นๆ ซึ่งระดับนี้ ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนในการเลือกส่วนที่ต้องการจากข้อความที่พูดโดยเจ้าของภาษาและมีความยาวพอสมควร

แดเนียล เจ ทัทโทโล (Daniel J. Tutolo 1977: 262) ได้แบ่งระดับขั้นของการฟังไว้เป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับได้ยิน (Hearing) คือระดับที่ผู้ฟังได้ยินเสียง และสามารถบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินเป็นอย่างไร เช่น กัง เบา ขุ่ม หรือแหลม

2. ระดับจำแนกเสียง (Discrimination) คือระดับที่ผู้ฟังสามารถจำแนกเสียงที่ได้ยินว่า มีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

3. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งเป็น 3 ชั้น คือ

3.1 ชั้นฟังคำ (Literal Comprehension) เป็นชั้นที่ผู้ฟังสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังได้

3.2 ชั้นตีความหมาย (Interpretation) เมื่อผู้ฟังฟังข้อความหรือประโยคแล้วสามารถตีความหมายของข้อความหรือประโยคนั้นได้

3.3 ชั้นวิเคราะห์ (Critical Listening) คือชั้นที่ผู้ฟังสามารถประเมินตีความหมายของสิ่งที่ฟังได้

นอกจากนี้ รีเบ็คคา เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette 1972: 141-149) ได้จำแนกพฤติกรรมของการฟังเป็น 5 ระดับ คือ

1. การรับรู้ (Perception) ผู้ฟังสามารถสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับเสียง คำ การเน้นหนัก และระดับเสียงขึ้นลงของข้อความได้
2. การจำ (Recognition) ในระดับนี้ ผู้ฟังจะเข้าใจความหมายของข้อความสั้นๆ ที่ได้ยินได้
3. การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังสามารถเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยค บทความสั้นๆ ได้
4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำตอบ รู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยิน แม้จะมีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่ และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้
5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังสามารถเข้าใจและแยกประเภทของข้อความที่ฟังได้ว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำหนักคำที่เน้น และน้ำเสียง สามารถประเมินได้ว่าลักษณะของภาษาที่รับฟังอยู่นั้นเหมาะสมหรือไม่ในการสื่อสาร

การสอนทักษะการฟัง

นอกจากความรู้เกี่ยวกับระดับของการฟังแล้ว ผู้สอนควรมีความรู้ในเรื่องวิธีการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการสอนทักษะการฟังนั้น ได้มีผู้เสนอแนะไว้หลายคนดังต่อไปนี้

เอ็ดเวิร์ด เดวิด อัลเลน และ รีเบ็คคา เอ็ม วาเล็ทท์ (Edward David Allen and Rebecca M. Valette 1972: 138-159) ได้เสนอวิธีการสอนทักษะการฟังภาษาต่างประเทศให้กับนักเรียนดังนี้ คือ

1. ฝึกให้นักเรียนเข้าใจคำต่างๆ ในภาษาเสียก่อน โดยจะฝึกเป็นคำเดี่ยวๆ หรือจะฝึกในประโยคก็ได้ สิ่งที่ควรฝึกก็คือ ตัวเลขต่างๆ และคำศัพท์ใหม่ๆ
2. ฝึกให้นักเรียนสามารถที่จะเข้าใจประโยคได้ โดยครูสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นทำตามให้เร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ หรือให้นักเรียนออกมาเขียนภาพบนกระดาน โดยให้ฟังคำสั่ง

เป็นภาษาต่างประเทศสั้นๆก่อน และฟังคำสั่งที่ยาวขึ้นเป็นลำดับ

3. ฟังให้นักเรียนฟังรายละเอียดเกี่ยวกับไวยากรณ์ในประโยค เช่น คำคุณศัพท์ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม คำกริยา ฯลฯ

4. ฟังให้นักเรียนได้มีโอกาสฟังภาษาต่างประเทศหลายๆแบบ เช่น ฟังจากวิทยุ เครื่องบันทึกเสียง ฟังการเล่าเรื่องที่เป็นภาษาต่างประเทศ

5. ฟังให้นักเรียนฟังเนื้อความสั้นๆจากเครื่องบันทึกเสียง เมื่อนักเรียน ฟังข้อความแล้ว ให้ตั้งข้อสงสัยของข้อความที่ได้ยิน ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น หรือให้นักเรียนฟังคำจำกัดความของข้อความนั้น แล้วบอกว่าคำจำกัดความนั้นหมายถึงอะไร

6. ฟังให้ฟังเกี่ยวกับสำนวนที่ใช้พูดกันอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งลักษณะของการพูด เช่น การรวมคำ และการที่เสียงขาดหายไปเวลาพูด โดยการให้นักเรียนฟังเสียงที่พูดอย่างรวดเร็ว และฟังเสียงที่พูดภาษาแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่างๆ เช่น ฟังเสียงเจ้าของภาษาที่มาจากท้องถิ่นต่างๆ และคุณภาพย่นครต่างๆ

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1979: 12) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารด้านทักษะการรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งได้แก่ทักษะการฟังและการอ่านไว้ดังนี้

1. นำเรื่องราวที่นักเรียนได้ฟังหรืออ่านมาเรียบเรียงใหม่ให้ง่ายขึ้น โดยแบ่งระดับความยากง่ายเป็น 2 ระดับก่อนให้ผู้เรียนได้ฟังหรืออ่านฉบับจริง โดยในระดับง่ายจะถามนักเรียนโดยใช้คำถามแบบตอบรับและปฏิเสธ (Yes/No Question) และใช้คำถามแบบมีค่าแสดงคำถามนำ (W/H Question) ในระดับยาก ส่วนในฉบับจริงจะใช้คำถามเชิงอนุมาน

2. เตรียมประโยคหรือข้อความสั้นๆ ซึ่งมีสถานการณ์ทางสังคม หรือกิจกรรมสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วซักถามเกี่ยวกับข้อความที่นักเรียนได้ฟังหรืออ่านว่าใช้ภาษาซึ่งเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ และบอกข้อความสำคัญของเรื่องได้

3. ให้นักเรียนอ่านหรือฟังการสนทนาสั้นๆ แล้วให้บอกว่าคุณสนทนาใดตอบกันนั้นเหมาะสมหรือไม่ อยู่ในทำเนียบภาษาเดียวกันหรือไม่ และเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

4. อธิบายบทสนทนาและให้นักเรียนบอกว่าบทสนทนาที่ได้ฟังหรืออ่านนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

5. ให้นักเรียนฟังหรืออ่านบทสนทนา แล้วให้บอกถึงสถานการณ์นั้นว่าเกิดขึ้นที่ใด ทัศนคติของผู้พูดและผู้ฟังมีต่อกันอย่างไร จุดประสงค์ของการสนทนาคืออะไร

วิลเบิร์ต โพรโนวอสต์ และ หลุยส์ คิงแมน (Wilbert Pronovost and Louise Kingman 1977: 16-19) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังไว้ว่า เพื่อให้นักเรียนซาบซึ้งต่อการฟัง ครูไม่ควรพูดให้นักเรียนฟังแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ควรจัดกิจกรรม ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย เช่น

1. ให้นักเรียนแสดงละครเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และบุคคลสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์
2. ให้ตั้งกลุ่มอภิปราย
3. ให้ฟังบทสนทนาจากเครื่องบันทึกเสียง หรืออาจให้นักเรียนออกมาพูด
4. ให้ฟังโคลงกลอน
5. ให้นักเรียนรายงานผลการสังเกตหรือการทดลองให้เพื่อนๆ ฟังพร้อมกับแสดง แผนภูมิ หรืออุปกรณ์อื่นๆ ประกอบ
6. จัดเกมส์ เช่น ให้นักเรียนค้นหา โดยการฟังคำอธิบายวิธีเล่นที่ละชั้นว่าคำเป็นไปอย่างไร
7. ให้นักเรียนเล่านิทาน โดยใช้หุ่นประกอบ หลังจากนั้นอาจตั้งคำถามเกี่ยวกับ สิ่งที่นักเรียนได้ฟังจากละคร

อย่างไรก็ตาม ในการจัดกิจกรรม หรือการเลือกวัสดุอุปกรณ์มาสอนนักเรียนนั้น ครู ควรดูให้เหมาะสมกับวัยและระดับของนักเรียนด้วย

นอกจากนี้ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980: 18) ยังได้กล่าวถึง อุปสรรคที่ทำให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศฟังข้อความต่างๆ ไม่เข้าใจว่า เป็นเพราะความแตกต่าง ทางวิธีการดำเนินชีวิต ประเพณีและค่านิยมของเจ้าของภาษาและของผู้เรียน ดังนั้นในการสอน ทักษะการฟังภาษาต่างประเทศจึงต้องมอกเกี่ยวกับเรื่องที่จะให้ผู้เรียนฟังว่าใครพูดกับใคร ผู้พูด มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ในสถานการณ์นั้นๆ ผู้พูดมุ่งหวังอะไร ก็จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

การทดสอบทักษะการฟัง

หลังจากที่มีการสอนและการฝึกทักษะการฟังแล้ว สิ่งสำคัญที่ควรจะทำต่อไปคือการทดสอบ เนื่องจากการทดสอบเป็นส่วนหนึ่งที่จะบอกได้ว่าการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายหรือไม่ ซึ่งได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการฟังไว้หลายแนวด้วยกัน ดังนี้

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris 1974:32-40) ได้แบ่งลักษณะของการทดสอบการฟังไว้ดังนี้

1. ทดสอบการจำแนกเสียง แบ่งชนิดของการทดสอบได้เป็น 2 แบบ คือ
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงที่แตกต่างกันในระดับคำ
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงเมื่ออยู่ในบริบท
2. ทดสอบความเข้าใจในการฟัง ซึ่งแบ่งชนิดของการทดสอบได้ดังนี้
 - 2.1 การฟังคำสั่งและการปฏิบัติตาม
 - 2.2 การตอบคำถามที่ไต่ถามและขยายความประโยคบอกเล่าที่ไต่ถาม
 - 2.3 การฟังบทสนทนาสั้นๆแล้วตอบคำถาม
 - 2.4 การฟังคำบรรยายแล้วตอบคำถาม

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975: 65-82) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของการออกแบบสอบทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. การใช้รูปภาพ ซึ่งเหมาะสำหรับเด็กเริ่มเรียน
 - 1.1 ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วทดสอบความเข้าใจในรูปภาพ โดยการอ่านประโยคให้นักเรียนฟัง ถ้าข้อความใดที่ไต่ถามไม่มีในรูปภาพ ให้นักเรียนทำเครื่องหมายผิด ถ้าข้อความตรงกับในรูปภาพให้ใส่เครื่องหมายถูก
 - 1.2 ให้นักเรียนนำข้อความที่ไต่ถามจับคู่กับรูปภาพที่กำหนดให้
2. การใช้ประโยคหรือบทความสั้นๆ ได้แก่
 - 2.1 ให้ถอดความ (Paraphrase) โดยให้นักเรียนหาประโยคที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับประโยคที่ไต่ถามจากตัวเลือก
 - 2.2 ให้ตอบคำถามโดยมีตัวเลือกกำหนดให้
 - 2.3 ให้ฟังบทสนทนาสั้นๆแล้วตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่

กำหนดให้

3. การฟังเรื่องแล้วให้นักเรียนตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้

เจ. ดี. วิลคินส์ (J.D. Wilkins อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร 2524: 222) ได้เสนอระดับการประเมินทักษะการฟังตามความสามารถของผู้ใช้ภาษาไว้ 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 นักเรียนทราบแต่เพียงว่าข้อความที่ได้ยินเป็นภาษาอังกฤษ โดยไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ได้ยินเกี่ยวข้องกับอะไร อาจพอทราบค่าเกี่ยวกับที่ได้ยิน โดยที่ผู้พูดกล่าวซ้ำๆ

ระดับที่ 2 เมื่อมีผู้มาพูดด้วยตัวต่อตัวอย่างซ้ำๆ และมีการกล่าวซ้ำก็พอจะเข้าใจว่าข้อความที่ได้ยินเกี่ยวกับอะไร แต่ไม่เข้าใจข้อความต่อเนื่องทั้งหมด อาจจะเข้าใจบางข้อความที่ง่ายที่ท่องจำได้ เช่น เพื่อทักทาย ได้แก่ Hello

ระดับที่ 3 เมื่อมีผู้มาพูดด้วยตัวต่อตัวอย่างซ้ำๆ และมีการกล่าวซ้ำ ก็พอจะเข้าใจว่าพูดเกี่ยวกับอะไร เมื่อมีผู้พูดตอบคำถามที่ตนเป็นผู้ถาม พอที่จะบอกได้ว่า บทสนทนาของเจ้าของภาษานั้นเกี่ยวกับอะไร แต่จะฟังผิดบ่อยครั้งถ้าไม่เห็นตัวผู้พูด เช่น สังวิทย์ และโทรทัศน์

ระดับที่ 4 เมื่อฟังอย่างตั้งใจก็จะสามารถเข้าใจข้อความที่มีผู้มาพูดอย่างชัดเจน โดยไม่ใช้ศัพท์สำนวนแสลง (Slang) ยังต้องให้ผู้พูดกล่าวซ้ำบางตอน และยังไม่เข้าใจในรายละเอียดบางตอน แต่พอที่จะนำเนื้อความตอนอื่นๆ มาปะติดปะต่อกันเพื่อช่วยให้เข้าใจ ผู้ฟังยังไม่เข้าใจภาษาพูดแบบชาวบ้านที่มีการพูดกำกวม ย่นย่อ และใช้เสียงเร็วๆ และเมื่อเสียงไม่ค่อยชัด ความสามารถในการฟังยังไม่มากพอที่จะชื่นชมวิธีการพูดแบบตลกขบขัน หรืออารมณ์ขันที่ผู้พูดสอดแทรกไว้ได้

ระดับที่ 5 มีความสามารถที่จะเข้าใจเจ้าของภาษาพูดในสาขาวิชาที่ตนเรียน ทั้งๆที่การพูดนั้นมีใช่เป็นการพูดตัวต่อตัว พอที่จะเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญได้ แต่ยังคงมีความลำบากในการฟังข้อโต้แย้งที่ซับซ้อนในการอภิปราย และต้องขอให้มีการถามซ้ำ ยังไม่ค่อยเข้าใจภาษาพูดแบบชาวบ้านมากๆ ที่เจ้าของภาษาใช้ แต่พอจะแยกสำเนียงภาษา (style) ต่างๆ ได้ และพอที่จะเข้าใจเสียงแปร่งที่ไม่ใช่เสียงแบบมาตรฐาน (Standard) ได้ ถึงแม้ว่าจะไม่เข้าใจคำพูดบางตอน

ระดับที่ 6 ถ้าฟังด้วยความตั้งใจก็จะสามารถเข้าใจภาษาพูดทุกแบบเหมือนกับเจ้าของภาษาที่มีพื้นภูมิหลัง (Background) เดียวกัน เช่น ภาษาพูดแบบเร็วๆ มีความถี่สูง

พูดในเรื่องต่างๆ และด้วยลีลาภาษาแบบต่างๆ และมีน้อยครั้งมากที่จะไม่สามารถเข้าใจข้อความที่เจ้าของภาษาพูดติดต่อกันเพราะน้ำเสียงที่ใช้

ระดับที่ 7 สามารถเข้าใจภาษาพูดทุกลักษณะที่เจ้าของภาษาที่มีพื้นภูมิหลังเดียวกันพูด เช่น บทสนทนาเร็วๆ มีความดีและลีลาภาษาต่างๆกัน สามารถเข้าใจความเกือบทั้งหมดที่ได้ยิน โดยข้อความนั้นๆเป็นเรื่องที่ตนไม่มีประสบการณ์มาก่อน ความสามารถในระดับนี้เป็นความสามารถที่ผู้พูดเคยอยู่ในประเทศที่ไร้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติเป็นเวลานาน จนมีความคุ้นเคยกับภาษาและการดำเนินชีวิตในที่นั้น

รีเบ็คคา เอ็ม วาเล็ทท์ และ เรอเน เอส คิลิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972: 141-148) ได้จัดระดับชั้นของพฤติกรรมในการทดสอบการฟังไว้ 5 ชั้น คือ

ระดับที่ 1 ทักษะด้านกลไก (Mechanical Skills) เป็นการวัดความสามารถในการได้ยินความแตกต่างระหว่างภาษาของผู้เรียนกับภาษาต่างประเทศ แม้จะไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน การทดสอบนั้นให้นักเรียนแยกเสียงที่ได้ยินว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน แยกระดับเสียงสูงต่ำในประโยค และทดสอบความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ

ระดับที่ 2 ความรู้ (Knowledge) เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้เรียน การทดสอบนักเรียนคือให้จับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพ ข้อความที่ได้ยินจะเป็นข้อความที่มีความยาวข้อความละ 1 ประโยค

ระดับที่ 3 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนว่าเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและศัพท์ สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม และสามารถเข้าใจข้อความที่มีหลายๆประโยค การทดสอบก็เป็นการทดสอบความเข้าใจศัพท์ ความรู้ทางไวยากรณ์ และการทดสอบโดยให้นักเรียนฟังข้อความสั้นๆ แล้วตอบคำถาม

ระดับที่ 4 การสื่อสาร (Communication) เป็นการวัดความสามารถว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่งและสามารถอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้หรือไม่ สามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย หรือเป็นคำศัพท์ใหม่ สามารถที่จะเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินได้หรือไม่ สามารถเข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในบทละคร ภาพยนตร์

รายการวิทยุ หรือรายการโทรทัศน์หรือไม่ การทดสอบก็ให้นักเรียนฟังข้อความที่มีคำศัพท์ที่นักเรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน แล้วให้ตอบคำถาม หรือย่อข้อความที่ได้ยิน

ระดับที่ 5 การวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นการวัดความสามารถว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจและบอกได้ว่าภาษาที่ได้ยินอยู่ในระดับใด สามารถเข้าใจความรู้สึกอารมณ์ของผู้พูดซึ่งแทรกอยู่ในน้ำเสียง สามารถประเมินภาษาที่ได้ยินว่าเหมาะสมหรือไม่ในการสื่อความคิด การทดสอบก็โดยให้นักเรียนฟังประโยคที่เจ้าของภาษาพูดในอารมณ์ต่างๆกัน แล้วให้นักเรียนบอกจากเสียงที่ได้ยินว่าผู้พูดมีความรู้สึกอย่างไร และให้นักเรียนฟังบทสนทนาในรูปแบบต่างๆกัน แล้วให้นักเรียนบอกว่า การสนทนาที่นักเรียนได้ยินนั้นเป็นการสนทนาอย่างเป็นทางการ (Formal) หรือเป็นการสนทนาของคนที่อยู่จักสนิทสนมกัน (Familiar) หรือเป็นภาษาที่ไม่สุภาพ (Impolite)

กล่าวโดยสรุปคือ ในการทดสอบฟังนั้น สามารถจะแบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความรู้ความจำ และระดับความเข้าใจ ในระดับความรู้ความจำนั้น เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะได้ว่าเสียงนั้นแตกต่างจากเสียงอื่นที่ได้ยินอย่างไร ซึ่งเป็นความสามารถด้านการฟังในระดับต้นหรือระดับพื้นฐาน ส่วนความสามารถในการฟังระดับสูง คือระดับความเข้าใจ ผู้เรียนจะต้องรับรู้การสื่อความหมายของภาษาที่ฟังได้ในทันที ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีผู้ทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษในลักษณะต่างๆ เช่น การหาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะอื่นๆหรือองค์ประกอบทางภาษาต่างๆ การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง การวัดสัมฤทธิผลด้านการฟัง ฯลฯ ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะด้านอื่นๆ และองค์ประกอบทางภาษา มีดังนี้

พยอม เมฆขุนทด (2516: 59) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจในโครงสร้าง ความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน และพระนคร จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความเข้าใจในการฟัง 40 ข้อ ความสามารถทางโครงสร้าง 60 ข้อ ความสามารถทางคำศัพท์ 60 ข้อ และความสามารถทางการจำแนกเสียง 30 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางคำศัพท์มากที่สุด คือ .480 รองลงมา มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง คือ .393 และมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการจำแนกเสียงต่ำสุดคือ .361

อุมา จันทรเสน (2519: 61) ได้ศึกษาการถ่ายทอดความเข้าใจในการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จำนวน 140 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเลือกตอบจำนวน 25 เรื่อง แยกเป็นการวัดทักษะการฟังและการอ่านทั้งสองทักษะจำนวน 15 เรื่อง ส่วนอีก 10 เรื่อง ซึ่งมีระดับความยากง่ายพอๆกัน กำหนดให้วัดเฉพาะทักษะการฟัง 5 เรื่อง และเฉพาะทักษะการอ่าน 5 เรื่อง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน โดยกลุ่มที่ 1 ทดสอบการฟังก่อนการอ่าน กลุ่มที่ 2 ทดสอบการอ่านอย่างเดียวกัน กลุ่มที่ 3 ทดสอบการอ่านก่อนการฟัง กลุ่มที่ 4 ทดสอบการฟังอย่างเดียวกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนจากกลุ่ม 1 และกลุ่ม 3 มีค่าเท่ากับ .48 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนจากกลุ่ม 2 และกลุ่ม 4 มีค่าเท่ากับ .65 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าความเข้าใจในการฟังและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงว่านักศึกษาที่ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงจะได้คะแนนความเข้าใจในการฟังสูงด้วย

งานวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของนักเรียนมีเพียงเรื่องเดียว คือการวิจัยของกาญจนา เสริมสุข (2523: 48) ซึ่งได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนคาทอลิกจังหวัดพระนคร โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนคาทอลิกรวม 8 โรงเรียน จำนวน 120 คน ข้อทดสอบในการฟังเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 120 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ตอน

คือ วัดความสามารถในการฟังเสียงสระและเสียงพยัญชนะในคำ เสียงเน้นหนักในคำและประโยค และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภท ไม่มีความแตกต่างกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน มีดังนี้

เฉลิมชัย มิกิภัทร (2522: 40-41) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการ ฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งในเขตอำเภอเมือง และโรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบ ความสามารถในการฟังแบบปรนัยจำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วัดความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน

ตอนที่ 2 วัดความสามารถในการได้ยินเสียงเน้นหนักในคำ และระดับเสียงสูงต่ำ ในประโยค

ตอนที่ 3 วัดความเข้าใจข้อความและบทสนทนา

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งในเขตอำเภอเมืองและนอกเขตอำเภอเมือง มีปัญหา ในการฟังภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะตอนที่ 3 มากที่สุด และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในเขต อำเภอเมืองและนอกเขตอำเภอเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 คือนักเรียนใน เขตอำเภอเมืองได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง ทั้งในแบบสอบแต่ละ ตอน และรวมทุกตอน

นันทิยา ไกรพัฒพงศ์ (2523: 47) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในท่านองเดียวกันกับงานวิจัยของเฉลิมชัย มิกิภัทร โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบ ความสามารถในการฟังแบบปรนัย จำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนเหมือนกัน แต่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ประชากรต่างกันออกไป ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมภาษาของ โรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหาในการฟังทั้ง 3 ตอน รวมกันแล้วความสามารถใน การฟังของนักเรียนไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 ตามที่กำหนดไว้ และเมื่อพิจารณาในแต่ละตอน ปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนในตอนที่ 1 สูงสุด ตอนที่ 2 และ 3 ได้คะแนนรองลงมาตามลำดับ

ระพีพรรณ โกวิทยานิชย์ (2523: 53) ทำการวิจัยในหัวข้อเดียวกันกับนันทิยา

ไกรพัฒนพงศ์ แต่ใช้ตัวอย่างประชากรคนละกลุ่ม พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ใน
ห้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร มีปัญหาในการฟัง 2 เรื่อง คือ เรื่องเสียงพยัญชนะ
และเสียงสระในคำ และเรื่องความเข้าใจในข้อความและบทสนทนา

นันทพร วิกรมโรจนานันท์ (2523: 44) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ซึ่งเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2522 จำนวน 32 คน ใช้เวลาทดสอบ 60 นาที
ข้อสอบจำนวน 143 ข้อ โดยแบ่งเป็น 7 ตอน ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตมีปัญหาในการฟัง
ภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณาแต่ละตอน และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรวมทุกตอน ปรากฏว่าไม่ถึง
เกณฑ์เฉลี่ยที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือร้อยละ 70 ส่วนคะแนนเฉลี่ยที่ได้คือร้อยละ 60

ในปี พ.ศ. 2524 ได้มีการศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในห้องที่การศึกษา 1-5 กรุงเทพมหานคร
โดยมีผู้ทำการศึกษาค้นหาห้องที่ และได้ร่วมกันสร้างแบบสอบถามปรนัยชนิดเลือกตอบ 70 ข้อ
แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ระดับทักษะคำกริยา ประกอบด้วย การจำแนกเสียง ความเข้าใจเสียง
เน้นหนักในคำ และความเข้าใจระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
- ตอนที่ 2 ระดับความรู้ ได้แก่ ความเข้าใจในประโยค
- ตอนที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ได้แก่ ความเข้าใจข้อความสั้นๆ
- ตอนที่ 4 ระดับการสื่อสาร ได้แก่ ความเข้าใจบทสนทนาสั้นๆ
- ตอนที่ 5 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ได้แก่ ความเข้าใจน้ำเสียงในประโยค และ
ความเข้าใจระดับภาษาที่ใช้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์มาตรฐานการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่ง
แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ร้อยละ 80-100	=	A	หมายถึง ดีมาก
ร้อยละ 70-79	=	B	หมายถึง ดี
ร้อยละ 60-69	=	C	หมายถึง ปานกลาง
ร้อยละ 50-59	=	D	หมายถึง ค่อนข้างอ่อน

ร้อยละ 0-49 = F หมายถึง ค่อนข้างอ่อนมาก

ผลการวิจัยของทั้ง 5 คน มีดังนี้

จิรวัดน์ สถานานนท์ (2524: 35) วิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากรจำนวน 254 คน ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 1 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน โดยแยกตามระดับการฟังพบว่า ชั้นทักษะคำณลไก และชั้นการถ่ายโอน อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนชั้นความรู้ ชั้นการสื่อสาร และชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน แต่ความสามารถในการฟังระดับเสียงสูงค่าในประโยคอยู่ในระดับอ่อนมาก

เฟิร์ด วัฒนาภูด (2524: 39) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 2 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 226 คน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก โดยแยกออกเป็นระดับดังนี้ ชั้นทักษะคำณลไก ชั้นความรู้และชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับอ่อนมาก ส่วนชั้นการถ่ายโอนและชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน

นวลจันทร์ สุรเคษา (2524: 55-56) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 3 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 252 คน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก และมีปัญหาในการฟังในทุกระดับความสามารถ

อารีนาฏ แก้วแว่น้อย (2524: 44) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 4 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 216 คน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน เมื่อแยกแต่ละระดับแล้วพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังในชั้นการถ่ายโอนอยู่ในระดับปานกลาง ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ ชั้นความรู้ ชั้นการสื่อสาร และชั้นทักษะคำณลไก นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้มากน้อยลดไปตามลำดับ

พรรณรศม์ เจ่าธรรมสาร (2524: 43) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 5 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 219 คน มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก โดยเรียงลำดับคะแนนของแต่ละระดับได้ดังนี้ คือ ชั้นการถ่ายโอน ชั้นความรู้ ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ และชั้นทักษะคำณลไก ตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 2525 เยาวลักษณ์ ศักดิ์ศรี (2525: 56) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2523-2524 จำนวน 8 ห้องเรียน นักเรียน 259 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามสัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อทดสอบแบบปรนัยจำนวน 60 ข้อ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 การจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยิน
- ตอนที่ 2 การได้ยินเสียงเน้นหนักในคำและในประโยค
- ตอนที่ 3 การได้ยินเสียงสูงต่ำในประโยค
- ตอนที่ 4 ความเข้าใจในข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพ
- ตอนที่ 5 ความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูดและบทสนทนา

ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังภาษาอังกฤษไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง 5 ตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูดและบทสนทนา ความเข้าใจข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพ และการได้ยินเสียงเน้นหนักในคำและประโยค

วิไลวรรณ วรรณวิสุทธิ (2526: 50) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด โดยสร้างแบบสอบถามประกอบการวัดทักษะการฟัง 4 ด้าน คือ

1. การเก็บใจความสำคัญของข้อความ
2. ความเข้าใจข้อความ
3. ความเข้าใจคำบอกเล่าเพื่อเก็บรายละเอียด
4. การถ่ายทอดข้อความต่อได้

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน โดยแยกตามด้านต่างๆดังนี้คือ ความเข้าใจข้อความและถ่ายทอดข้อความต่อได้ อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน และอ่อนมาก

ในปี พ.ศ. 2526 ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา

1-3 กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัย 3 คน ได้ร่วมกันสร้างแบบสอบถามจำนวน 50 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความเข้าใจการตอบคำถาม จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 2 ความเข้าใจข้อความ จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 3 ความเข้าใจบทสนทนา จำนวน 18 ข้อ

ตอนที่ 4 ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน จำนวน 12 ข้อ

การประเมินผล ใช้เกณฑ์ระดับการแสดงผล (Band Performance Levels)

9 ระดับ ของเบรินแคน แครร์รอลล์ (Brendan Carroll) ดังนี้

ระดับการแสดงผล	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ
1	ยังใช้ไม่ได้	0-9
2	อ่อนมาก	10-19
3	อ่อน	20-29
4	ค่อนข้างอ่อน	30-39
5	เกือบพอใช้	40-49
6	พอใช้	50-59
7	ดี	60-69
8	ดีมาก	70-79
9	เชี่ยวชาญ	80-100

ผลการวิจัยของทั้ง 3 คน มีดังนี้

รังสิต เชียงราช (2527: 35) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 421 คน มีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 4 เมื่อแยกออกตามชนิดของการฟัง 4 ชนิด ปรากฏว่าความเข้าใจในการตอบคำถาม ความเข้าใจข้อความ และความเข้าใจบทสนทนาอยู่ในระดับที่ 4 ส่วนความเข้าใจเรื่องราวจะอยู่ในระดับที่ 5 และนักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารในแต่ละระดับชั้นดังนี้ คือ ชั้นการถ่ายโอนและชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับ 4 และชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับ 5

จรรยา มโนรส (2527: 51) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 3 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 315 คน มีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 6 คือ พอใช้ เมื่อแยกตามระดับชั้นพบว่า ชั้นการถ่ายโอน และชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับ 6 ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับ 5 เมื่อจำแนกตามชนิดของการฟัง ปรากฏว่าความเข้าใจการตอบคำถาม ความเข้าใจบทสนทนาสั้นๆ มีปัญหามากกว่าการเข้าใจข้อความ

ลำควน ทองพรหม (2527: 58) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 2 แต่ใช้เกณฑ์การประเมินแตกต่างไปจาก 2 คนแรก โดยใช้เกณฑ์ 5 ระดับ ของกระทรวงศึกษาธิการดังนี้

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ
4	ผลการเรียนดีมาก	80-100
3	ผลการเรียนดี	70-79
2	ผลการเรียนปานกลาง	60-69
1	ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50-59
0	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ	0-49

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 315 คน มีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 0 ถ้าวัดตามแบบสอบทั้ง 4 ตอน และมีคะแนนเฉลี่ยเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับคือ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

ชลาลัย คงแก้ว (2527: 43) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเดียวกันกับ 3 คนที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ใช้แบบสอบที่ต่างกันไป และใช้เกณฑ์ 5 ระดับของกระทรวงศึกษาธิการในการประเมินผล แบบสอบที่สร้างขึ้นมีจำนวน 50 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ความเข้าใจข้อความสั้นๆ จำนวน 10 ข้อ
- ตอนที่ 2 ความเข้าใจเรื่องสั้น จำนวน 10 ข้อ
- ตอนที่ 3 ความเข้าใจบทสนทนา จำนวน 20 ข้อ
- ตอนที่ 4 ความเข้าใจข้อความทางโทรศัพท์ จำนวน 10 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน

254 คน ในโรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับ 0 เมื่อพิจารณาในแต่ละชั้น พบว่านักเรียนสามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้เพียง 1 ชั้น คือชั้นการถ่ายทอดข้อความ ซึ่งอยู่ในระดับ 2 คือปานกลาง ส่วนความเข้าใจในข้อความอยู่ในระดับ 1 คือค่อนข้างอ่อน ส่วนชั้นการจับใจความสำคัญของข้อความ ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ และชั้นการเก็บรายละเอียดจากการบอกเล่า อยู่ในระดับ 0 คืออ่อนมาก

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะอื่นๆ และองค์ประกอบทางภาษาต่างๆ มีดังนี้คือ

มาเรียน เอฟ คาลเวย์ (Marian F. Calway 1963: 2748-A) ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการฟังและการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และเกรด 6 ในมลรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการฟังและการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และ เกรด 6 เท่ากับ .55 และ .71 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าการฟังมีความสัมพันธ์กับการอ่าน สิ่งสำคัญที่พบคือนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถทางการฟังไม่แตกต่างกัน แสดงว่าเพศไม่มีอิทธิพลต่อการฟัง

แอนนาเบล อี ฟอว์เซ็ทท์ (Annabel E. Fawcette 1965: 7108-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการฝึกฟังที่มีต่อทักษะการฟังของนักเรียนในระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับ 4 5 และ 6 ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฟัง จะมีพัฒนาการดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก การฟังเป็นทักษะที่ครูสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ด้วยการสอน นอกจากนี้ความสามารถทางการฟังมีความสัมพันธ์กับหลายสาขาวิชา นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสามารถทางการฟัง แต่การอ่านเขาเรื่องมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โดนัลด์ ดี เคอเรล (Donald D. Durrel 1969: 455-460) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังและการอ่านคำศัพท์ พบว่านักเรียนระดับประถมศึกษาตั้งแต่ระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 5 ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ มีความเข้าใจในการฟังข้อความที่มีขนาดยาวดีกว่าความ

เข้าใจในการอ่าน แต่เมื่อขึ้นมาถึงระดับที่ 6 จะเป็นระยะเวลาที่ความเข้าใจในการอ่านจะ รุดหน้ากว่าความเข้าใจในการฟัง นอกจากนี้นักเรียนระดับประถมศึกษาทุกชั้น สามารถฟังคำศัพท์ ได้เข้าใจมากกว่าการอ่านคำศัพท์ แต่ความสามารถทั้งสองประการจะเท่ากัน เมื่อนักเรียนถึง ระดับ 8

โจน เพิร์ล โรเซ็น (Joan Pearl Rosen 1979: 1320-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน ทักษะคิของนักเรียนและของปิตามารดาของนักเรียน ที่มีต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษา เพศของผู้เรียน กลวิธีการสอนของครู กับความสามารถ ในการฟังภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 3 ใน โรงเรียนประถมศึกษาในเมืองนิวยอร์ก จำนวน 40 คน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. มีความสัมพันธ์กันน้อยมากระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสกับ สัมฤทธิ์ผลทางด้านความเข้าใจในการฟังภาษาฝรั่งเศส และระหว่างทักษะคิของปิตามารดาของ นักเรียนต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษากับสัมฤทธิ์ผลทางการฟังภาษาฝรั่งเศสของนักเรียน
 2. การที่นักเรียนได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฟังคำ มีผลต่อการแสดงออกทาง ทักษะคิของนักเรียนต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษาในทางลบ ในทางกลับกัน นักเรียนที่ได้ คะแนนสูง จะมีทักษะคิต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษาในทางบวก
 3. มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างทักษะคิรวมของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง ภาษาฝรั่งเศส วิธีการสอนแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติ (Total Physical Response) กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังของนักเรียน และความถนัดทางการเรียน ทักษะคิรวมของนักเรียน ทักษะคิของปิตามารดาที่มีต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษากับสัมฤทธิ์ผลทางการฟังภาษาฝรั่งเศส
 4. เพศไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาฝรั่งเศสของนักเรียน
- สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถด้านกาฟังกับความสามารถ ด้านอื่นๆของนักเรียน มีดังนี้

โจเซฟ บัทเลอร์ (Joseph Butler 1977: 5655-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการฟังของนักเรียนเกรด 6 สองกลุ่มในมลรัฐอิลลินอยส์ โดยใช้ STEP Listening Test เป็นข้อสอบ นักเรียนที่ได้คะแนนอยู่ในกลุ่มสูงร้อยละ 25 (Upper Quatile) จัดเป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และนักเรียนที่ได้คะแนนอยู่ในกลุ่มต่ำ ร้อยละ

25 (Lower Quatile) จัดเป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 จากการทดสอบค่าที่ ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลสรุปอื่นๆคือ

1. ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนความสามารถในการฟังของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
2. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างความสามารถในการฟังและนิสัยในการฟัง
3. ความสามารถในการฟังมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน
4. นักเรียนที่มีความสามารถในการฟังสูง มีแนวโน้มที่จะมีเชาวน์ปัญญาสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการฟังต่ำ โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลทางเชาวน์ปัญญาของนักเรียนในระยะเบี่ยนสะสมของโรงเรียน

เจมส์ อี สวอล์ม (James E. Swalm 1972: 3578-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านกับความเข้าใจในการฟัง โดยใช้วิธีโคลซ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 2 3 และ 4 จำนวนระดับละ 108 คน ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าความเข้าใจในการฟัง เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่าระดับความยากของข้อความ แต่ถากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับความยากของข้อความ ความเข้าใจในการฟังจะสูงกว่าความเข้าใจในการอ่าน

จอห์น ฟอเรสต์ (John Forest 1978: 4565-4566-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการฟังโดยตรง (Direct Instruction) นักเรียนที่ได้รับการสอนการฟังโดยทางอ้อม (Indirect Instruction) และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติ (Regular Instruction) จะมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนเกรด 3 จำนวน 185 คน และนักเรียนเกรด 5 จำนวน 176 คน ในมลรัฐฟลอริดา โดยใช้แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลมาตรฐาน (Standard Achievement Test) ในการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) และเมื่อจบการเรียนการสอนจึงใช้ข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คือแบบทดสอบการฟัง 6 ทักษะ (Six Listening Skills Test) ทำการ

วัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยตรง และกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยทางอ้อม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกับนักเรียนที่ได้รับการสอนฟังแบบธรรมดา โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยตรง และกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยทางอ้อม ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนฟังแบบธรรมดา

เฮนเค เอสโคลา อีวอนเน (Henke Escola Yvonne 1980: 1985-1986-A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะฟังและพูด โดยใช้แบบสอบ Modern Language Association-Cooperative Foreign Language Test เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2 และ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับเตรียมอุดมศึกษามลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูด จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร แต่กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลปรากฏว่าความสามารถด้านการพูดของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ในระดับที่ 2 และ .01 ในระดับที่ 4 ส่วนทักษะการฟังพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่ 2 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ในระดับ 4 แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะฟังและพูดมากขึ้น

งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบทักษะการฟังและการวิจัยเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนทักษะการฟังมีดังนี้คือ

พอลลา ยีน สมิธ (Paula Jean Smith 1974: 3500-A) ได้ทำการทดสอบทักษะการฟังโดยใช้ข้อสอบแบบโคลซ (Cloze Test) กับนักเรียนในมลรัฐอริโซนา พบว่าความแตกต่างทางเพศไม่มีผลต่อความสามารถทางการฟัง และคำที่ถูกละไว้ทำให้เกิดความยากในการคาดคะเนแตกต่างกันไปตามชนิดและตำแหน่งของคำ กล่าวคือ ถ้าคำที่ละไว้เป็นคำนามจะคาดคะเนได้ง่ายที่สุด และคำที่อยู่ในตำแหน่งท้ายประโยคจะคาดคะเนได้ง่ายกว่าคำที่อยู่ในตำแหน่งกลาง หรือต้นประโยค

สตีเฟน เจ เกส และคณะ (Stephen J. Gaies and others 1977: 51)

ได้สร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง และปรับปรุงข้อสอบก่อนนำไปวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่จะเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยในมลรัฐโอไฮโอ เป็นข้อสอบที่มีเสียงประกอบ (Noise Test) ซึ่งเป็นข้อสอบการฟังที่ใช้ภาษาจริง

เป็นธรรมชาติ มีปริบท และมีเสียงประกอบ ข้อสอบประกอบด้วยบทสนทนาสั้นๆ การฟังคำบรรยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เป็นต้น โดยเลือกสถานการณ์ที่มีโอกาสจะเกิดกับผู้เรียนมากที่สุด เช่น ในร้านค้า ที่ทำงาน ที่ทำการไปรษณีย์ ธนาคาร เป็นต้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความสามารถระดับปานกลางและระดับต่ำ ทำการทดสอบกลุ่มทดลอง 2 ครั้ง โดยใช้ข้อสอบที่มีเสียงประกอบ และข้อสอบที่ไม่มีเสียงประกอบ ผลปรากฏว่า การใช้เสียงประกอบไม่มีผลต่อความสามารถในการฟังของนักเรียน แต่สามารถจำแนกความสามารถระหว่างนักเรียนเจ้าของภาษา และนักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้

ไลแมน เค็นท์ สเตล (Lyman Kent Steil 1977: 2419-A) ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับสถานะและธรรมชาติของการสอนการฟังในโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐมินเนโซตา ในปีการศึกษา 1965-1966 ปีการศึกษา 1970-1971 และปีการศึกษา 1973-1974 โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 570 โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การสอนการฟังในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีน้อยหรือไม่มีเลย ทั้งนี้เป็นผลมาจากการขาดแคลนครูที่มีความรู้ ความเข้าใจ ขาดการศึกษาหลักสูตร และขาดวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน ในบางโรงเรียนมีการสอนฟัง แต่ก็เกินไปน้อยมากและไม่ได้ให้ความสำคัญอย่างจริงจัง และมักจะมีมอบหมายให้ครูที่ขาดประสบการณ์ในค่านนี้ทำการสอน ซึ่งผลที่ตามมาคือขาดการประเมินผลที่ดี แม้ว่าครูจะเห็นความสำคัญของการสอนฟัง แต่ครูเหล่านั้นก็ไม่คิดว่าจะมีการพัฒนาการสอนค่านนี้ในอนาคต และช่วงเวลาที่ยูวิจัยทำการศึกษาในช่วงปี 1965-1974 ก็ไม่พบการเปลี่ยนแปลงด้านการสอนการฟังที่น่าสนใจเลย

โจเซฟ ฟรานซิส โบลันด์ (Joseph Francis Boland 1981: 911-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อออกแบบและสร้างสื่อซึ่งได้แก่ สไลด์ และวีดิโอเทป เพื่อใช้ในการฝึกทักษะด้านการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร เช่น การพูดในที่ชุมชน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาคณะครูต่างๆ เพื่อเตรียมการสร้างอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะการฟังและพูดในที่ชุมชน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของการสื่อสาร ตลอดจนการใช้วัสดุทัศนอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้กันในช่วงระยะเวลา 24 ปี ที่ผ่านมา หลังจากนั้นจึงสร้างอุปกรณ์การสอนทักษะการฟังและการพูดขึ้น มีการทดสอบเครื่องมือและปรับปรุงแก้ไข จากผลการวิจัยพบว่า ในช่วงระยะเวลา 24 ปีที่ผ่านมา ความจำเป็นในการพัฒนาทักษะ

การฟังและการพูดในที่ชุมชนมีเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ผู้วิจัยเสนอแนะว่าสังคมจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาการพูดในที่ชุมชนและพัฒนาการฟังเป็นอย่างยิ่ง

เอิร์ล จวง-เอล คู (Earl Juang-El Ku 1982: 4800-A) ได้ศึกษาถึงตัวแปรแทรกซ้อน ในการทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ โดยผู้วิจัยมีความเห็นว่าการสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวัดความเข้าใจการฟังภาษาต่างประเทศ เพราะข้อทดสอบการฟังชนิดเลือกตอบ เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านทำคะแนนการฟังได้ดี เนื่องจากสามารถมองเห็นความแตกต่างของตัวเลือกโดยอาศัยความรู้เรื่องโครงสร้างคำศัพท์ และความหมาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างแบบทดสอบการฟังชนิดถูก-ผิด ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบชนิดเลือกตอบของ TOEFL แล้วนำแบบสอบฉบับนี้กับแบบสอบชนิดเลือกตอบของ TOEFL ฉบับที่ไม่ได้ดัดแปลง มาทำการทดสอบนักศึกษาชาวจีน จำนวน 150 คน ณ มหาวิทยาลัยฮิลลินอยส์ ผลปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน และความเข้าใจการฟังจากแบบทดสอบชนิดเลือกตอบมีค่าเท่ากับค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความเข้าใจการฟังจากแบบทดสอบชนิดถูก-ผิด ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า ตัวเลือกของแบบทดสอบการฟังชนิดเลือกตอบมีประสิทธิภาพและค่าอ่านาจจำแนกมากกว่า ตลอดจนมีความยากกว่าแบบทดสอบชนิด ถูก-ผิด

เอลีน เดโบเออ (Aileen Deboer 1983: 2828-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการฟังเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการฟังให้ดีขึ้น อดคล้องมือในการวิจัยคือ หนังสือเรียนวิชาการฟัง จิตวิทยา การคิดต่อสื่อสาร และธุรกิจ รวมทั้งแมกกาซีน วารสาร ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการฟังของคนเรานั้น สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นถึงความต้องการและความจำเป็นในการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนในค่านธุรกิจ การศึกษาและการสังคมแบบต่างๆ ในขณะที่ทักษะการอ่าน การเขียนและการพูด ได้รับความสนใจในห้องเรียน แต่ทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลถูกละเลย โดยทั่วไปแล้ว เมื่อนักศึกษาจบปริญญาตรีออกไป และเข้าทำงานหรือต้องอยู่ในสังคมที่มีการฟังมากเกือบตลอดวันก็ว่าได้ แต่วงการศึกษาก็ได้ฝึกเพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีความสามารถที่จะใช้ทักษะการฟังให้อยู่ในระดับที่ใช้งานได้